

19. kapitola

TEMNÉ STÍNY

Marty už spala, když ji probudilo klepání na dveře. Někdo se dožadoval vstupu a počínal si mnohem hlasitěji, než bylo nezbytné. Marty se zmámeně probírala k vědomí a zároveň si nepřála nic jiného než spát dál. Že by byl čas vstávat? Ve tmě sice neviděla na hodiny, ale něco jí říkalo, že je ještě brzy.

Clarka to také vzbudilo a už se chvatně oblékal. Marty blesklo hlavou „Ben“. *Takhle to bylo, když Ben...* Ale ne, to nemůže být zase to stejné. Proč nám tedy ale někdo teď tak zběsile buší na dveře? Marty se strachy sevřelo srdce. Je to tak, zase nějaká hrozná zpráva.

Clark už mezitím beze slova opustil ložnici a Marty ho slyšela scházet po dřevěném schodišti. Neztrácel čas obouváním a nevzal si ani berlu, seska-koval dolů po jedné bosé noze.

Marty musela vyvinout jisté úsilí, aby ze sebe shodila přikrývku, vylezla z postele a postavila se na studenou podlahu. Hned překročila na kobereček, který v ložnici měli, a byla ráda, že tam je a drží zimní chlad alespoň trochu v šachu. Zašmátrala jednou nohou kolem sebe po teplých ponožkách, v nichž chodila po domě, a dotápala potmě k háku, na němž měla pověšený župan. Zdola k ní dolehly hlasy. Vzrušené hlasy. Měla dojem, že jeden z nich by mohl patřit Clareovi. Kdo vzbudil Clarea a co se tu, pro všechno na světě, děje?

Marty se snažila jít ze schodů pokud možno pomalu. To by tak ještě chybělo, abych sebou švihla! Jeden problém, ať je to, co je to, stačí a není potřeba přidávat k němu další komplikace. Pevně se přidržovala zábradlí a opatrně nohou osahávala každý schod, na který našlapovala. Ano, teď to slyším, určitě je to Clare. Clare a Clark, oba mluví najednou. Clareovi není pořádně rozumět, mluví a přitom – pláče? Marty zrychlila.

Když Marty přišla do kuchyně, naskytl se jí pohled, z něhož byla celá pryč. Tak teď už nechápu vůbec nic. Clark zažehl kuchyňskou svítilnu a v jejím mdlém světle viděla Marty siluety dvou lidí. Mužů. Moji chlapi. Clark podpíral Clarea a Clare mu neovladatelně štkal na hrudi. Marty se chtěla zeptat, co se děje, ale nedostávalo se jí hlasu.

„Kate,“ řekl Clark přes hlavu Clarea. „Má hrozná bolest.“

„Co se stalo?“ dokázala ze sebe Marty nakonec vypravit.

„Clare neví. Přišlo to najednou uprostřed noci. Zajedu pro doktora. Myslíš, že bys mohla –“

Ale Clark nedopověděl, na co se chtěl zeptat, protože Marty přistoupila ke svému dospělému synovi a otočila si ho k sobě.

Zdálo se, že Clare se trochu vzchopil. „Ach, maminko,“ naříkal. „Strašně mě to vyděsilo. Ještě nikdy jsem nikoho neviděl mít tak hrozná bolest. Musíme tam zpátky, maminko. Musíme –“

„Hned,“ řekla Marty. „Jen si obuju boty a vezmu si pléd.“

Ruku v ruce spěchali Clare a Marty k malému roubenému domku. Clare už se zase ovládal. Přestal jím zmítat neovladatelný pláč a byl zase schopen uvažovat rozumně.

„Možná přišel její čas a miminko chce na svět,“ řekla Marty ve snaze upokojit ho.

„Ještě je na to brzy.“

„Někdy to přichází dřív.“

„Ale ne takhle brzy.“

„Třeba si to Kate špatně vypočítala.“

Clare neodpověděl a Marty z jeho mlčení vytušila nesouhlas.

„Některé ženy mají hodně velké bolesti, když –“

Ale Clare nechtěl nic takového slyšet. „My nechceme, aby se miminko narodilo už teď,“ bránil se. „Ještě je moc brzy. Je to nebezpečné, narodit se takhle předčasně.“

Marty zaslechla, jak někdo spěchá do stodoly, a otočila se za zvukem. Clark se chystal jet pro lékaře. V duchu ho doprovodila modlitbou, ať šťastně dojde, a dál kráčela po zledovatělé cestě.

„Táta už jede,“ řekla Clareovi. „Za chvíli tu bude doktor.“

Ještě ani nedošli k domu a Marty už Kate slyšela. Vnímala, jak se Clare vedle ní celý zaťal. Chudák Kate – nikdy nefňukala, nikdy si slůvkem

nepostěžovala. Clare má pravdu. Muselo se tu něco zvrtnout. Spěšně vešli do domu, Marty skopla boty z nohou do nejbližšího kouta za dveřmi a odhodila pléd na židli, kolem které chvátala. Clare mezitím šel, vlastně v podstatě běžel do ložnice. Neměli v domě ani rozsvícenou lampu a Marty se snažila šátrat kolem sebe a najít petrolejku i zápalky. Podařilo se. Kate sebou v posteli házela a naříkala a Clare si klekl na kolena vedle ní a snažil se ji hladit a utěšovat konejšivými slovy.

„Táta jel pro doktora, miláčku. Už jen chvílku. Vydrž, zlato moje. Zkus to vydržet.“

Clare se obrátil k Marty s nevyslovenou prosbou v očích. Jako by mu z nich četla, *dělej něco, mami. Udělej něco, co mojí Kate pomůže.*

Marty přešla k posteli, pomalu se nad dívkou sklonila a jemně jí shrnula splepené vlasy z tváře. „Kate,“ řekla trochu zvýšeným hlasem, aby ji bylo přes Kateino sténání slyšet. „Kate, slyšíš mě, drahousku?“

Místo odpovědi Kate jen přikývla a znovu zasténala.

„Kdy to začalo?“

Kate se podařilo rozpomenout se, že jí to začalo, když si šla večer lehnout do postele. Něco cítila, ale jen trochu – a pak to v noci bylo čím dál horší.

„A kde tě to bolí?“ pokračovala Marty.

Kate si sjela rukou na podbřišek.

Marty jí tam také položila ruku. Cítila, jak se jí tam stahují svaly a Kate se současně z hrdla vydralo další zasténání.

Když kontrakce odezněla, začala Marty na Kate mluvit a snažila se pronášet svá slova lehkým tónem, aby pomohla trochu zmírnit napětí v místnosti.

„Kate,“ řekla, „já myslím, že už je to tady. Budeš maminkou.“

„Ne!“ vyrazila ze sebe Kate. „Ne! Ještě je brzy – je to moc brzy. Nechci, aby se narodil teď. Je ještě moc malý.“

„Tak hele,“ řekla Marty o poznání ostřeji. „Teď mě dobře poslouchej, Kate. Nebraň se tomu, Kate. Nebojuj proti tomu. Zkus se uvolnit. Třeba... třeba to ještě přejde, ale musíš se uklidnit. Musíš. Kvůli sobě i kvůli dítěti.“

Marty viděla Kateiny veliké fialkové oči v mdlém světle, které vycházelo z lampy na prádelníku. Marty věděla, že Kate myslí na své dítě. Že chce své dítě. Že udělá, co bude moci, jen aby bylo v pořádku.

„Zkusím, to,“ zašeptala. „Zkusím to.“

„Hodná holčička,“ řekla Marty a pak si klekla vedle Clarea a jala se hladit dívčinu studenou ruku. „No, a ty, Clare, já vím, že se modlíš, ale pojďme se pomodlit společně.“

Clare pronesl modlitbu. „Pane Bože,“ začal hlasem sevřeným úzkostí, „Ty víš, co nás teď trápí. Nechceme, aby měla Kate takové bolesti, a myslíme si, že ještě nenadešel čas pro to maličké. Pomoz nám všem zachovat klid. Pomoz nám, Pane. Pomoz Kate v tuhle chvíli, dej jí poznat svou lásku – a i naši lásku. Pane Bože, Ty víš, po čem toužíme. Přejeme si, aby náš synek přišel na svět v pořádku, aby všechno proběhlo dobře. Přeju si, aby Kate –“ Clareovi v té chvíli doopravdy selhal hlas a Marty se v duchu sama sebe ptala, jestli bude schopen pokračovat, ale Clare se rychle vzchopil. „Ale, Pane Bože, i když máme přání a touhy, říkáme, jak to říkat máme, ‚buď vůle Tvá.‘ A myslíme to vážně, Pane Bože, protože víme, že nás miluješ a chceš pro nás jen dobro. Amen.“

Po celou dobu, kdy se Clare modlil, ležela Kate klidně a tiše. Když Clare pronesl „amen“, sklonil se k ní a políbil ji na tvář. Kate se maličko zavrtěla a Marty bylo jasné, že se ze všech sil snaží uvolnit, i když určitě cítí velké bolesti.

„Clare,“ vybědla Marty syna, „roztop pořádně v kuchyňských kamnech, ano? A dej vařit vodu do několika hrnců. Co největších.“

Clare to šel udělat a Marty zůstala u Kate, aby se o dívku starala. Shrnula jí vlasy z čela, natřepala jí zmuchlané příkrývky, hladila ji po rozpálených tvářích. A celou dobu ji uklidňovala a chlácholila, tiše na Kate mluvila a snažila se odvést její pozornost od bolesti.

Kate se snažila. Snažila se statečně – vkládala do té snahy všechno, co v sobě měla. Bylo na ní vidět, jak čelí bolesti a po každém takovém náporu dělá, co může, aby se jí nepoddala a místo toho se uvolnila. Clare zatopil v kamnech, až pěkně sálala, a postavil na ně hrnce s vodou tak, jak mu Marty řekla. Jeden kastrol s vodou donesl i do ložnice, aby mohla Marty omývat Kate obličej. Hodiny se vlekly. Marty měla pocit, že za tu dobu tu lékař měl dávno být, a strachovala se, jestli ho neodvolali k nějakému jinému naléhavému případu. Málem už to chtěla vzdát, když zaslechla klapot koňských kopyt na dvoře. Otočila se k oknu a v duchu pronesla tichou děkovnou modlitbu. Spatřila dva jezdce seskakovat z koní.

Clark se zdržel, aby odvedl obě zvířata do stodoly, a lékař šel rychlým krokem k roubenému domku. V ruce tiskl černou brašnu. Marty měla pocit, že ještě nikdy neměla z příchodu nějakého člověka takovou radost jako teď z jejich doktora.

Clare přivítal lékaře ve dveřích, převzal od něj kabát a informoval ho, co se děje. Marty zůstala u Kate v ložnici až do lékařova příchodu a pak ho nechala s dívkou samotného a šla do kuchyně čekat na Clarka.

Aby se nějak zaměstnala, dala do konvice vařit vodu na kávu. Netušila, zda někdo z přítomných bude o kafe stát, ale alespoň měla co dělat. Když teď byl u Kate lékař a staral se o ni, mohla se Marty trochu usebrat a srovnat si v hlavě všechno, co se tu odehrávalo.

Co jestli Kate opravdu začal porod? Bude děťátko dost vyvinuté, aby dokázalo přežít? Co by znamenalo pro Clarea a Kate, kdyby o dítě přišli? Jak by je to poznamenalo? Jak by to poznamenalo jejich víru?

Marty si položila ruku na vlastní břicho. Dítě okamžitě reagovalo, prudce jí pod kůží vykoplo. Marty se zalily oči slzami. „Pane Bože, prosím,“ modlila se, „nedopusť, aby se tomu děťátku, dalšímu mému vnoučeti, něco stalo. Nezvládli by to, Pane. Strašně dlouho se o to maličké snažili a toužili po něm a modlili se za ně. Kdyby o ně teď měli přijít, zdrtilo by je to. Jestli... jestli...“ a Marty si znovu položila ruku tam, kde spočívalo její dosud nenarozené děťátko. „Jestli si chceš jedno z nich vzít, Pane, tak... tak si vezmi to moje. Já bych to asi snesla spíš než Kate.“ Už když Marty ta slova tiše pronášela, byla si plně vědoma obrovské bolesti, jakou by jí ztráta děťátka – maličkého, dosud nespátrného človíčka, k němuž si už vypěstovala láskyplný vztah – přinesla. Kéž by tak existovala nějaká možnost, jak bych dokázala já sama zaštitit Clarea a Kate před nesmírnou bolestí ze ztráty dítěte, k němuž upínají svou lásku.

Pak Marty okamžitě napadlo něco dalšího a málem jí to vzalo dech. Co kdyby se něco stalo s Kate? Dokázal by se s tím Clare vyrovnat? A Marty se znovu pohroužila do modlitby. „Kate ne. Pane Bože, prosím, zachraň Kate... kvůli Clareovi.“

Do kuchyně přišel Clark, třel si jednu ruku o druhou, aby si je zahřál.

„Už se něco ví?“ zeptal se s vážným výrazem v tváři.

„Ne. Teď je u ní doktor.“

„Co si o tom myslíš?“ Clark odhodil tlusté palčáky na nejbližší židli.

„Myslím, že... myslím, že jí začal porod. Dítě chce ven.“

„Zvládne to?“

Marty pokrčila rameny, bylo to rezignované gesto. „Nevím. Je to ještě brzy... hodně brzy. Ale to nic neznamená. Někdy to vyjde. Nevím. Mám strach, Clarku. Moc se bojím.“

Clark šel k ní a přivinul ji k sobě. Jejich děťátku se to nelíbilo, hned jim to taky dalo znát a Clarkovi se mihl na tváři úsměv navzdory úzkosti, kterou stejně jako Marty zažíval.

„Má kuráž, rošťák jeden, co?“ komentoval to a Marty se trochu upokojila.

„Rošťačka,“ pronesla šeptem a s úsměvem zamířila ke kamnům. „Nedal by sis trochu kafe?“

„Trochu kafe na zahřátí by neškodilo, sem s ním.“

Marty jim oběma nalila. Sama si nebyla jistá, jestli se bude schopna ze svého hrnku napít. Vlastně neměla na kávu vůbec chuť. Když se vracela ke stolu, došlo jí najednou, že z ložnice k nim nedoléhají žádné zvuky. Byla to úleva neslyšet, jak sebou Kate hází a jak sténá, a Marty doufala, že to ticho je dobré znamení.

Do místnosti přišel Clare. Měl ztrhaný výraz a opuchlé oči.

„Už to přišlo, mělas pravdu,“ řekl. Hlas mu zněl unaveně, rezignovaně.

„Jak je Kate?“

„Doktor jí něco dal. Jen něco proti bolesti. Doktor říká, že se mu nedaří zachytit puls plodu. Obává se, že... že je něco špatně.“

Sesul se na židli a položil si hlavu na ruce složené na stole. Marty byla v koncích. Co má člověk říct synovi, který se trápí? To, s čím se tu teď potýkáme, není žádná dětinská mrzutost. Jde o život. O dva životy. Jak mu mám poskytnout oporu v takové chvíli?

Clark se ke Clareovi natáhl a pevně mu stiskl rameno. Clare na to nereagoval slovy ani gestem, ale Marty věděla, že lásku a podporu svého otce vnímá.

Když se Clare vzchopil do té míry, že mohl zase promluvit, pokračoval pomalu: „Doktor říká, že Kate je silná. Puls má v pořádku a bojuje velmi statečně. Až to všechno bude za námi, měla by být v pořádku.“

Marty vydechla děkovnou modlitbu.

„Říkal doktor, jak dlouho to může trvat?“ zeptal se Clark tiše.